

фронтально впливає на кожного учня. Тому можна вважати, що своєрідність педагогічного спілкування, виявляючись у всій сукупності названих характеристик, виражається також в тому, що органічно поєднує в собі елементи особистісно орієнтованого, соціально орієнтованого і наочно орієнтованого спілкування.

Педагогічна діяльність має суттєвий вплив на розвиток особистості, зокрема на якості, які реалізуються у спілкуванні. Тому для вчителя важливе завдання – здійснювати постійне самоспостереження за своєю поведінкою в ситуаціях позарольового спілкування, щоб своєчасно вловити у ньому ті зміни, які можуть унаслідок цього закріпитися, стати стійким стилем спілкування. Не менш важливо враховувати і ті аспекти педагогічного спілкування, які торкаються інтересів учня.

Висновки. Отже, для успішного педагогічного спілкування важливим є використання гуманістичних орієнтацій у взаєминах, дотримання емпатійного способу спілкування. Останній передбачає більш-менш точне сприймання педагогом внутрішнього світу дитини із збереженням притаманних їй емоційних і змістовних відтінків. Саме ці орієнтації та прояв емпатії у взаєминах є результатом високого рівня спілкування. Водночас наявність такого рівня є основою, на якій у майбутньому формуються гуманістичні комунікативні установки та способи й засоби їхньої реалізації.

Література

1. Велитченко Л.К. Категории взаимодействия в педагогической психологии // Наука і освіта. Науково-практичний журнал Південного наукового Центру АПН України. – 2000 – № 6. – С. 35–38.
2. Тоба М.В. Психологічні особливості діалогового спілкування в педагогічній діяльності// Збірник наукових праць: Філософія. Соціологія. Психологія. – Івано-Франківськ: вид-во “Плай” Прикарпатського університету, 1998. – Вип. 2. – Ч. 2– С. 47-54.

Коваленко М.

Студ. гр. БМР-2-20

Науковий керівник доктор філософ. наук, доц. Сакун А.В.
Київський національний університет технологій та дизайну

КРЕАТИВНА ОСОБИСТІСТЬ В ІННОВАЦІЙНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Найважливішою складовою процесу становлення інноваційного суспільства в світі є особа, орієнтована на інноваційну діяльність і яка прагне до самовдосконалення, саморозвитку. Це, у першу чергу, вимагає наповнення новим змістом розвитку вищої школи, стратегічною лінією якого має стати: створення адекватних умов для оволодіння особистістю

раніше невідомими способами діяльності та моделями мислення; вироблення в неї критичного, творчого, креативного ставлення до дійсності, вміння просувати, впроваджувати і широко використовувати нововведення. Крім того, феномен глобального інформаційного суспільства, яке перейшло в чергову, більш вищу фазу розвитку – «суспільство знань» і потребує «нової особистості», посилює інтерес до теми креативної компетентності. Це викликано насамперед специфікою впровадження інновацій в усі сфери діяльності сучасного суспільства, цілеорієнтованого і системнодіяльнісного підходу до організації освітнього простору, спрямованого на підготовку нових фахівців XXI століття. У зв'язку з цим актуалізується необхідність фундаментального соціально-філософського аналізу особливостей формування інноваційної особистості та розвитку її креативної компетентності.

Майбутнє будь-якої країни залежить від наявності в даному суспільстві талановитих і креативних людей, які своєю діяльністю забезпечать суспільний прогрес. Саме тому надзвичайно актуальним сьогодні є питання розвитку креативної особистості, формування креативного підходу людини до власного життя і діяльності. Відповідно до сучасних досліджень, найбільш ефективно креативність розвивається у творчій діяльності. У зв'язку з цим, перед сучасними суспільством постає завдання цілеспрямованого розвитку креативності як необхідної умови становлення особистості, здатної виходити за межі наявних знань, поглядів і думок, створювати нове. Основою ж будь-якої інноваційної діяльності є креативність, нові підходи до навчання. Наприклад розвиток креативності в умовах українського суспільства має стратегічне значення. Креативний потенціал народу відіграє важливу роль у підтримці української ідентичності як важливого чинника консолідації соціуму на основі національних норм і цінностей культурного буття. Отже, реалії сьогодення спонукають освітян творчо підходити до навчального процесу, шукати такі форми проведення занять, які захопили б учнів, студентів, сприяли б розвитку здібностей, вдосконалювали б знання й уміння. Навчання – це творчий процес відкриття людиною світу. Навчити самостійно, творчо працювати, доходити висновку, висловлювати думку – це ті принципи за допомогою яких формується особистість в інноваційному суспільстві.

Інноваційна людина сприймає світ не як незмінну і гармонійну структуру, до якої легко можна пристосуватися, а як систему завдань, які потрібно вирішити; як «область пізнавальної і практичної непевності», яку потрібно редукувати; як різноманітні труднощі, які потрібно раціонально подолати. Життя такої людини наповнене певним спектром проблем і стилем.

Стимулом до діяльності інноваційної людини є бажання пізнавати, що проявляється не тільки у прагненні отримувати готові знання. Позиція дослідника полягає у виявленні й розв'язанні проблем всіх сфер життя: техніка, наука, мистецтво, управління, спорт тощо.

У навчанні інноваційної людини важливе місце займає процес набування знань про світ і саму себе. Особистість значну частину інформації отримує шляхом здобуття особистого досвіду і безпосереднього контакту з пізнаваною реальністю.

Розвиток суспільства щораз більше буде вимагати якісно нових зразків поведінки, перехід від поведінки реплікаційної до інноваційної, до творчості в усіх сферах життя.

Підготовка людини до творчої активності – це головне завдання, яке стоїть перед системою освіти. Одним з важливих завдань сучасної освіти є сприяння розвитку людей, здатних до нарощування творчого доробку у всіх галузях людської креативності. Творчість є відповіддю на зростаючу складність і динаміку соціального життєвого середовища людини.

Формування творчої людини – це підготовка до саморозвитку, управління своїм власним життям, вдосконалення у вибраній галузі, самореалізації, творення власної особистості.

Сучасна економіка вимагає інноваційності, тому головне завдання закладів освіти готувати майбутніх креативних людей, здатних впроваджувати інноваційні зміни, виконувати свою роботу творчо.

Література

1. Кремень В.Г. Освіта і наука в Україні – інноваційні аспекти. Стратегія. Реалізація. Результати / Василь Кремень. – К.: Грамота, 2005. 448 с.
2. Павленко В.В. Креативність: сутність, структура, закономірності формування і розвиток / В.В. Павленко// Педагогічна освіта: Теорія і практика: зб. наук. праць.: Київ ун-т ім. Б. Грінченка. 2015. Вип. 23. С. 15-21.
3. Рибалка В.В. Психологія розвитку творчої особистості: Навчально-методичний посібник / В.В. Рибалка // К.: ІЗМН, 1996. 236 с.

Паламарчук В. А.
Аспірант гр. ДФМн-20

Київський національний університет технологій та дизайну

ФІЛОСОФСЬКЕ ОСМИСЛЕННЯ МЕХАНІЗМУ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ В СИСТЕМІ УПРАВЛІННЯ СТІЙКИМ РОЗВИТКОМ ПІДПРИЄМСТВА

Актуальність теми. В умовах наростаючих екологічних проблем у XXI столітті перед підприємствами-природокористувачами стоїть важливе завдання знаходження балансу між економічним розвитком та мінімізацією негативних екологічних наслідків, які виникають під час економічної діяльності.